

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Martini Bonacinæ Vtrivsque Signatvræ Referendarii
Compendium Omnium Operum de Theologia Morali,
omnibusque conscientiæ nodis**

Bonacina, Martino

Coloniæ Agrippinæ

Absens quibus ex causis lucrari poßit Distributiones: & an ligatus censura
eas quoque lucretur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41152

firmitatis, vel alia: imò ex quacumque causa sua culpa ab-
tenetur ad damnum. *Ib. punct. 4. n. 3. & 4.*

35 Canonici qui Choro quidem assistunt, sed ex consue-
tudine, saltem præscripta post Tridentinum, officium pe-
se ipsos in Choro non recitant, sed per Mansionarios in Ec-
clesia existentes muneri suo satisfaciunt, distributiones lu-
crari possunt. Ut autem huiusmodi consuetudo legitime in-
trodudta censetur, requiruntur quadraginta anni, non ve-
rò tempus immemorabile, ut multi sentiunt. *Ibid. punct. 5. n. 4. & 5.*

*Absens quibus ex causis lucrari possit Distributionis : &
an ligatus censura eas quoque lucretur.*

26, Absens causa gravis infirmitatis potest etiam præcisa
consuetudine, distributiones lucrari : etiamsi propria culpa
infirmitatem contraxerit, nec in loco beneficii tempore in-
firmitatis existat ; secus dicendum si abiat ex ignavia, vel si
morbus levis sit : existimo tamen leviozem morbum potius
excusare ab interessentia in Choro, quàm à recitatione di-
vini officii. *Ib. q. 5. punct. 1. n. 1. & seq.*

27. Infirmus qui aliàs interesse non consuevit, non lucratur
distributiones ; quamquam nonnulli sentiant infirmum
posse distributiones lucrari, etiamsi aliàs consuetudinem ha-
beret non interessendi. Infirmo autem qui aliàs interesse so-
lebat, conferendæ sunt distributiones pro rata temporis,
quo interesse consueverat. *Ib. n. 10. & seq.*

28. Laborans gravi podagra, aut simili morbo accessum
ad Ecclesiam impediante, excusatur ab assistentia in Choro,
nec non lucrari potest distributiones. Idem valet in sene, qui
sine gravi valetudinis detrimento Choro interesse nequit.
Ib. n. 13

29. Absens ex iusta & rationabili corporis necessitate lu-
crari potest distributiones, quamdiu necessitas durat; prædis-
ta tamen positiva consuetudine in contrarium. *Ib. punct. 2.
num 1.*

30. Distributiones conceduntur ei qui de consilio Medi-
ci domi se continet, aut pharmacum sumit, aut sanguinem
misit, aut qui oppido egreditur, ut salubriori aura utatur. I-
dem procedit in eo, qui ob cantum defatigatus aliquantisper
egreditur Choro. *Ib. n. 4. & 5.*

31. Ab-

31. Absens causa pestis in illo oppido grassantis, lucratur distributiones; modo curam non habeat animarum. Item absens ob gravem metum injustè incussum, ob bellum, ob injustum Principis præceptum, ob inimicitias similesque causas lucratur distributiones. Idem valet in eo qui vi detinetur, aut injustè pulsus est in exilium. *ib. n. 7. & seq.*

32. Detentus injusto carcere lucratur distributiones; etiam si iudex illum capi justè præceperit; & etiam si prima sententia condemnatoria contra ipsum lata fuerit; modò tamen antea interesse consueverit, nec propria culpa in carcerem conjectus sit. *ib. §. 1. n. 1. & seq.*

33. Canonico injustè detento in carcere, non debentur anniversaria, seu funerales portiones; quamquam actionem habeat contra injustum accusatorem. *ib. n. 5.*

34. Qui ob injustam accusationem Romam se contulit, ibique probata innocentia vitæ per sententiam absolutus fuit, distributionibus gaudere potest. *ib. n. 6.*

35. Justè excommunicatus excommunicatione majori, & vitandus, seu denunciatus privatur distributionibus, etiam si petat absolutionem, & justè denegatur; secus si injustè denegatur. *ib. §. 2. n. 1. & 2.*

36. Excommunicatus absens à Choro aliquibus diebus, potest tempus absentiae computare intra bimestre, quo impunè à Choro abesse potest. *ib. n. 3.*

37. Invalidè excommunicatus, qui antea divinis officiis interesse consueverat, non amittit distributiones; imò subtractas recuperat, postquam de nullitate seu injustitia excommunicationis constiterit; quia talis dicitur abesse ob rationabilem necessitatem. Et distributiones quæ ob injustam excommunicationem amissæ fuerunt, repeti debent ab ipsis Canonicis, quibus applicatæ fuerunt, & in ipsorum defectum à iudice: quamvis aliter sentiendum est in foro conscientiae, si iudex bona fide excommunicavit, aut si Canonici bona fide consumpserunt, nec in ulla re locupletiores effecti sunt. *ib. n. 4. & seq.*

38. Injustè suspensus distributiones percipere potest, sive sit suspensus ab officio, sive à beneficio, sive etiam à fructibus, si fortè ob huiusmodi suspensionem à Choro abesse cogatur. Imò justè suspensus ab officio non privatur distributionibus, nisi fortè aliquæ functiones debeantur ratione aliquæ functionis ex officio debitæ, quam ob suspensionem exercere nequeat. *ib. §. 3. n. 1. & 2.*

N

39. Ju-

39. Justè suspensus à beneficio, vel à divinis, privatur distributionibus; nisi fortè sit toleratus, & assistat. *ib. n. 3. & 4.*

40. Injustè interdictus à divinis officiis non privatur distributionibus; justè verò interdictus privatur, quatenus non conferuntur iis qui divinis interfunt. Hoc valet non solum in interdicto simpliciter, seu à divinis; verum etiam in interdicto vitando, & in eo qui divina audit in Ecclesia consecrata, vel benedicta, & Episcopi auctoritate erecta. *ib. §. 4. n. 1. & seq.*

41. Canonici non privantur distributionibus, dum non celebrant officia, eò quòd interdicta sit Ecclesia interdictio speciali; secus si interdicta sit interdictio generali. *ib. n. 5.*

42. Canonici qui tempore cessationis à divinis officiis celebrare nequeunt, non percipiunt distributiones; habent tamen præfati Canonici actionem contra eum, cujus culpa post admonitionem latum est interdictum, quando ex legitima causa cessaverunt. *ib. §. 5. n. 1. & 2.*

43. Canonici percipiunt distributiones, dum Ecclesia in qua celebrare consueverunt polluta est & violata; quia per ipsos non stat, ne divina officia in Choro perfolvantur. Non censetur autem Ecclesia polluta, nisi postquam delictum publicum effectum est. *ib. §. 6. n. 1. & 3.*

44. Canonicus irregularis ob irregularitatem præcise contractam post beneficii consecutionem non privatur distributionibus; privatur autem per accidens distributionibus, quoties functioni ordinis debentur distributiones, aut quoties irregularitas annexa est alicui delicto inducenti ipso facto beneficii privationem, quam beneficiarius tenetur ante judicis sententiam subire. Imò etiam privatur distributionibus ob irregularitatem, dum irregularitas ante beneficii consecutionem contracta fuit. *ib. §. 7. n. 1. & seq.*

45. Canonicus realiter degradatus præcisa dispensatione obtenta à Summo Pontifice, non percipit distributiones, neque hujusmodi degradatus alendus est fructibus beneficii, aut distributionibus. Idem valet in verbaliter degradato, nisi fortè legitimam appellationem interposuerit: imò verbaliter degradatus non videtur alendus distributionibus, etiam si alioquin ostiatim mendicare cogatur; & hoc in terrorem pœnæ & spem emendationis aliorum. *ib. §. 8. n. 1. & seq.*

46. Canonicus qui beneficio privatus est, non habet jus ad distributiones; quia sublato principali, videlicet beneficio,

cio, corrui accessorium, seu distributiones ex beneficio con-
furgentes. *ib. § 9 n. 1.*

47. Canonicus, seu clericus Ecclesie Cathedralis, vel
Collegiate, qui alias interesse consueverat, potest jure sibi
permittente, distributiones capere, dum abest in evidentem
& certam sue propriæ Ecclesie utilitatem. Idem valet in
habentibus dignitatem, mansionarius, aliisque clericis ejus-
dem Ecclesie; modo tamen non adsit positiva consuetudo in
contrarium, & modo utilitas ob quam abest, sit alicujus mo-
menti, & non sit dubium an negotium, de quo agitur, utile
futurum sit Ecclesie; utilitas enim debet esse certa & evi-
dens. *ib. punct. 3. n. 1. & seq. Hinc*

48. Absens causa confessionis suorum peccatorum, aut
voti adimplendi, non lucratur distributiones; secus dicen-
dum de absente ad necessitatem propriæ Ecclesie sublevan-
dam; huic enim debentur distributiones; sicut & illi, qui tem-
pore divinorum ex mandato Capituli detinetur in iis, quæ
ad Capitulum faciunt. *ib. n. 8. & seq.*

49. Exercens jurisdictionem sue Ecclesie, vel missus ad
Summum Pontificem, aliumve Principem titulo legationis
nomine Capituli, lucratur distributiones. Item Canonicus
missus ad Concilium generale tamquam Theologus, vel
Canonista sui capituli, vel tamquam Procurator. Item Ca-
nonici missi ad limina Apostolorum ad reterendum Ecclesie
sue statum, lucrantur quoque distributiones. *ib. n. 12 & seq.*

50. Qui provinciam ad negotium in evidentem Ecclesie
utilitatem peragendum sibi demandari curavit; lucrari po-
test distributiones. *ib. n. 15.*

51. Canonicus à Capitulo constitutus ad negotia Eccle-
sie per agenda, lucrari potest distributiones, si ea tempore
divinorum peragat; quamvis alio tempore expedire potuis-
set, modo ei liberum esset quovis tempore expedire; quid-
quid dicant alii in contrarium. *ib. n. 16. & 17.*

52. Qui ad peragenda Ecclesie negotia citius discessit,
aut diutius distulit quam par sit, non lucratur distributiones
illi tempori respondentes, quo diutius regressum distulit, vel
citius discessit; modo scilicet hoc fecerit. *ib. n. 18.*

53. Canonicus legitime absens lucratur pro tempore ab-
sentie distributiones, etiam si absens aliquot horas, vel dies
sine detrimento justæ causæ, ob quam abest, in ludos & re-
creationem insumat. *ib. n. 20.*

54. Qui mandatum à Capitulo accepit ad peragendum matutino tempore negotium Ecclesiæ, lucratur distributiones, etiamsi matutino tempore propriis negotiis vacet, dilato post prandium Ecclesiæ negotio expediendo. *ib. n. 21.*

55. Ad lucrandas distributiones non est absenti in evidentem Ecclesiæ utilitatem necessaria Episcopi licentia. *ib. n. 22.*

56. Absenti in servitio Papæ non sunt quidem denegandi fructus; distributiones tamen præciso privilegio non debentur. Unde à fortiori patet interservienti Cardinali, vel Principi seculari non solum distributiones denegari, verum etiam fructus subtrahi posse. Probabilius est etiam interservienti Legato Summi Pontificis subtrahi posse distributiones. *ib. §. 1. n. 1. & seq.*

57. Canonicus cum Episcopo absens in utilitatem propriæ Ecclesiæ, lucratur distributiones; secus si absit cum Episcopo ad visitandam dioccesim, &c. quia non dicitur tunc abesse in evidentem Ecclesiæ utilitatem. Verum quidem est, Canonicum cum Episcopo extra propriam Ecclesiam existentem percipere distributiones juxta probabilem nonnullorum opinionem, si Canonicatus nullos redditus habeat præter distributiones. *ib. §. 2. n. 1. & seq.*

58. Episcopus potest aliquos Canonicos non solum urbis, verum etiam ruris in sui servitium adhibere; qui interim fruuntur fructibus, etiamsi in ea Ecclesia extet statutum præratum, quo fructus non residentibus denegantur; modo præfati Canonici non sint alterius diocesis Mansionarii, aut alii qui non sunt propriè Canonici, privari possunt distributionibus, dum absunt in servitium Episcopi; cum jura loquantur solum de Canonicis. *ib. n. 4. & seq.*

59. Absens ad tuenda Capituli sui jura, non privatur distributionibus, etiamsi in locum valde distantem se transferat, aut etiamsi stipendium à Capitulo accipiat. *ib. §. 3. n. 1.*

60. Canonicus absens ut tueatur jura beneficii, lucratur distributiones, etiamsi procuratorem in sui locum mittere potuerit ad prosequendam litem; secus si absit ut tueatur jus suum contra alterum idem prætendentem, aut ad præcedendos fructus beneficii, quod habet in alia Ecclesia. *ibid. n. 2. & 3.*

61. Canonicus qui tempore divinatorum officiorum Missam in sua Cathedrali aut Collegiata Ecclesia celebrat, non lucratur distributiones. Hoc valet etiamsi celebret ex devotio-

tionem, vel tamquam mercenarius, vel tamquam Capellanus titularis Idem valet, etiam si celebret de consensu Superioris, inferioris Summo Pontifice; secus dicendum si hoc faciat ex privilegio Summi Pontificis. *ib. §. 4. n. 1. & seq.*

62. Pœnitentiarius jure novo percipit distributiones, si tempore divinorum, aut etiam Litaniarum, vel Processionum, quæ extra Ecclesiam peraguntur, in Ecclesia propria detineatur ad excipiendas confessiones; secus si confabuletur, vel privatim recitet officium, vel confessiones domi audiatur: Canonici quoque confessionem audientes in defectum pœnitentiarum, percipere possunt distributiones; secus si hoc faciant præseate Pœnitentiarum; nisi aliud terat privilegium vel statutum à Sede Apostolica confirmatum. *ib. §. 5. n. 1. & seq.*

63. Theologus seu obtinens præbendam Theologalem, non potest præciso privilegio tempore absentiae lucrari distributiones, etiam si à Choro absit prætextu parandæ concionis, vel lectionis, vel defatigationis, quæ ex studio consurgere potest; nisi fortè ipsius præbenda fructus non habeat distinctos à distributionibus. Excipiuntur tamen à præfata propositione illi dies, quibus Theologi in suis Ecclesiis legunt; illis enim diebus tamquam præseates in Choro habendos declaravit Gregorius XIII. *ib. §. 6. n. 1. & 2.*

64. Theologus absens causa sui muneris percipit distributiones, dum Canonicatus in solis consistit distributionibus juxta communem opinionem; de qua videtur ambigendum, & saltem dicendum detrahendam esse tertiam partem pro inservientibus. *ib. n. 4.*

65. Habens dignitatem, vel Canonicatum cum animarum cura, non lucratur distributiones tempore absentiae; intellige tamen, modò beneficium habeat distributiones & fructus, aut nisi adsit privilegium, aut consuetudo in contrarium; quæ consuetudo introducta est, ne parochi timore amittendarum distributionum muneri suo Parochiali deessent. Imò ex Tridentino *sess. 22. c. 3. de reform.* qui dignitatem habet cum cura animarum extra dioccesim, lucratur distributiones extraordinarias; quæ autem sint distributiones extraordinariæ, vide in Trident. *c. 22. cap. 3. ib. §. 7. n. 1. & seq.*

66. Canonici quibus locorum piorum cura, vel administratio aliqua demandata est, ut sunt deputati Seminarii, Hospitalium & similium locorum, non possunt, pro tempore quo in commodum & utilitatem horum locorum absunt, distri-

distributionibus frui; modo tamen non adfit legitima consuetudo, vel privilegium in contrarium, quale concessum fuit D. Carolo. *ib. § 8. n. 1. & seq.*

67. Absens causa studendi, vel docendi, non lucratur distributiones, sed tantummodo fructus; lucratur tamen etiam distributiones, dum hoc illi permittitur per consuetudinem, vel quando abest ex speciali privilegio, quo datur facultas abesse possit cum iure ad fructus, & beneficium non habeat fructus separatos à distributionibus: tunc enim absens lucratur etiam distributiones; detracta tamen ea parte, quae deservientibus debetur, juxta locorum consuetudinem hoc valet non solum in absente causa studii Theologici, verum etiam civilis. Imò multi Doctores putant licitum esse causa studii abesse usque ad quinquennium sine alia licentia. Non potest tamen quis causa studii abesse, dum Ecclesia ex illius absentia grave damnum, vel magnam divini cultus diminutionem pateretur. *ib. § 9. n. 1. & seq.*

68 Absens causa studii debet operam studiis dare in gymnasio publico, in universitate, seu studio generali. Et si Sacerdos aut habens dignitatem causa studii abesse velit, peculiarem habere debet facultatem; secus dicendum de Canonico absente causa studiorum; is enim non tenetur alium in sui locum substituere, nisi beneficium ad eam habeat animarum curam, jurisdictionem, vel aliud, quod per alium adimpleri possit: si verò habet solum simplex beneficium solam habens Chori obligationem, non tenetur Vicarium in sui locum substituere. *ib. n. 7. & seq.*

69. Absens potest ex privilegio solius Summi Pontificis, non autem ullius alterius ipso inferioris lucrari distributiones: & huiusmodi privilegium concessum strictè explicandum est, servata verborum proprietate. *ib. p. 4. n. 1. 2. & 4.*

70 Licita & valida est compositio, qua absens privilegium obtinet, retinendi sibi distributiones soluta certa pecunia summa Camere Apostolicæ; & qui tale privilegium obtinuit, tutus est in conscientia. *ib. n. 3.*

71. Habens privilegium percipiendi distributiones non lucratur mortuaria & anniversaria. Item habens privilegium percipiendi fructus omnes, non potest percipere distributiones, nisi fortè beneficium nullos alios habeat redditus præter distributiones. *ib. n. 5. & 6.*

72. Habens privilegium non residendi certo anni tempo-

re cum iure ad distributiones, non potest huiusmodi privilegio uti, dum usu privilegii divinus cultus notabiliter laederetur; quamobrem huic incommodo per Episcopos in aliquibus Ecclesiis consultum est, ut certo tempore non nisi tertia pars Canonicorum abesse possit, assignatis cuiuslibet suis hebdomadis, ut sufficiens Canonicorum numerus ad divina celebranda semper remaneat. *lb. n. 7. & 8.*

73. Privilegium, quo Canonici sine jactura distributionum duobus mensibus in anno causa recreationis, vel negotiorum suorum abesse possunt, computandum est intra totum annum, pro rata temporis quo ad distributiones admissi fuerunt. Item habens privilegium quo duorum mensium spatium, id est, sexaginta diebus naturalibus, abesse possit sine distributionum amissione, hoc privilegio integrè gaudere potest, nisi aliud exigat consuetudo: quare habens hoc privilegium non interessendi duobus mensibus in anno, potest quovis anni tempore ex vi illius privilegii abesse, nisi aliud obstat. *lb. n. 9. & seq.*

74. Habens privilegium percipiendi fructus, vel distributiones, non potest cogere Capitulum ad restitutionem fructuum, seu distributionum, postquam bona fide facta sunt illarum divisio inter Canonicos. *lb. n. 16.*

75. Statuto vel constitutione Capitulorum, vel Episcoporum, aut alterius Summo Pontifice inferioris caveri non potest, regulariter loquendo, ut distributiones absentibus conferantur. Dicitur *regulariter loquendo*; quia multi casus per episcopiam excipiuntur. *lb. punct. 5. n. 1. & 3.*

76. Non potest sola consuetudine induci, ut distributiones absentibus licitè conferantur, nisi consuetudo ex rationabili causa inducatur; aut nisi Summus Pontifex consentiat; non sufficit autem, regulariter loquendo, tacitus Summi Pontificis consensus. *lb. punct. 6. n. 2. & 6.*

77. Non est admittenda consuetudo, ut absentes eleemosynam capiant, dum anniversaria celebrantur. Non valet quoque consuetudo, ut Canonicus de recenti admissus percipiat distributiones tempori absentiae respondentes. Item non potest induci consuetudo, ut assistens una hora, vel recitans submissa voce lucretur omnes totius anni distributiones; sicut nec consuetudine induci potest, ut distributiones primi anni conferantur heredibus quasi jure proprio ipsorum heredum; secus dicendum de fructibus, qui ex consuetudine

dine dari possunt heredibus Canonici mortui. *ib. n. 8. & 14.*

78. Non videtur admittenda consuetudo; qua Canonici alternis hebdomadis inserviant, & omnes distributiones leventur; non videtur tamen reprobanda ea consuetudo, qua interessentes Matutinis precibus, tantum lucentur, quantum percipiunt alii, qui reliquis horis interfunt, *ib. num. 14. & 14.*

79. Non videtur admittenda consuetudo concedens jubilationem, id est, ut qui quadraginta annis divinis interfuerunt, distributiones capiant æquæ ac si essent præsentis, etiam si Choro non interfint, maxime quando adhuc sunt vegeti & robusti: secus dicendum de senibus, quia senectus comparatur morbo, imò & ipsa morbus est, *ib. n. 15. & 16.*

80. Consuetudine saltem immemorabili induci potest, ut quis per alium ejusdem Ecclesiæ Canonicum assistens & serviens Ecclesiæ, fruatur distributionibus. *ib. n. 17.*

81. Habens duos Canonicatus non potest ex consuetudine acquirere jus percipiendi distributiones, dum abest; nisi fortè beneficia in solis distributionibus consistant, tunc enim probabile est posse aliquid accipere ob alia onera, *ibid. num. 18.*

82. Canonicus qui justam ob causam absuit, lucrari potest distributiones, si postquam rediit, aliquamdiu domi justa de causa, v. g. ad quiescendum commoretur, nec ad chorum accedat. *ib. n. 20.*

83. Quæres, utrum Canonicus, qui divinis officiis non interfuit, possit distributiones percipere, si alii, quibus ob absentiam accreverunt, eas remittant, largiantur, vel ex pacto condonent. Respondetur primo, non solum illicitam, verum etiam invalidam esse distributionum remissionem, etiam si absentia contigerit ex justa causa; nec est tutus in conscientia, qui distributiones accipit ob remissionem sibi factam. Et remissio distributionum non solum irrita est si fiat de futuro, verum etiam si fiat de præterito. Secundò non est licita, aut valida distributionum collusio inter absentes, neque licita videtur etiam amicabilis compositio, qua certa distributionum portio condonatur; secus dicendum de transactione circa præteritas & futuras distributiones, quæ servatis servandis non videtur illicita: sicuti nec donatio jure communi vetita videtur, facta ab eo qui jam acceperat distributiones, quas alter ob absentiam amiserat. Unde sequitur

Canonice donare posse distributiones absentibus, quas accepit per se, vel procuratorem, seu Thesaurarium, qui eas ad partem ex mandato Canonici retinet: Canonice tamen qui distributiones amissas tradit interessentibus, hac conditione, ut sibi restituantur, non est tutus in conscientia si eas recipiat *ibid. punct. 7. §. 1. n. 2. & 3.*

Jure particulari in aliquibus locis, ut in provincia Mediolanensi, non solum illicita est remissio distributionum; verum etiam donatio proprie accepta. *ibid. §. 2. num. 4.*

84. Quæres, utrum Canonici qui Choro non assistunt, non solum jacturam distributionum faciant: verum etiam ad alia onera, v.g. annatam, decimam, pensionem, &c. distributionibus annexa teneantur, quamvis illis per absentiam à Choro priventur? Respondetur annatam non solvi ex quotidianis distributionibus in ingressu beneficii; & hoc valet etiam si beneficium in solis consistat distributionibus: solvendum est tamen quindennium, & quidem anticipatè singulis quindecim annis, non solum à Canonice, verum etiam ab iis, qui pensionem ex beneficiis percipiunt. Nec refert quod Canonice, à quo solvitur quindennium, Choro postea non assistat, quia solvitur anticipatè. *ibid. qu. 6. punct. 1. num. 1. & seq.*

85. Quindennium seu annata nullam simonice labem continet; quia annata non imponitur tamquam in pretium beneficii, sed in subsidium & sustentationem ministrorum, qui Summo Pontifici inserviunt. *ibid. n. 9.*

86. In permutationibus beneficiorum æqualis valoris non solvitur annata: si verò sint inæqualis valoris, solvitur non solum quoad excessum valoris, verum etiam integre. *ib. n. 8.*

87. Ex distributionibus solvendum non est Episcopo subsidium charitativum, quod ei persolvi præscribitur *cap. conquerenti*; quia hujusmodi subsidium solvitur de fructibus & redditibus beneficiorum; distributiones autem, regulariter loquendo, non veniunt nomine fructuum, vel reddituum; nisi aliud ex verbis vel circumstantiis colligatur. *ibid. n. 9.*

88. Decima spiritualis solvitur parochis de distributionibus, non autem Papæ; nisi hoc exprimatur in impositione decimæ. *ibid. punct. 2. n. 1. & 2.*

89. Pensio, regulariter loquendo, non solvitur ex distributionibus: & in dubio pensio non censetur super distributionibus imposita, nisi beneficium in solis distributionibus consistat,

listat, aut nisi Summus Pontifex aliud exprimat. Adde pensionem non censi imponitam in illis distributionibus, quæ constat ex fructibus, & proventibus beneficiorum juxta Tridentini decretum *sess. 21. c. 3. ibid. punct. 3. n. 1. & seq.*

90. Si pensio super distributionibus imposita sit, solvenda est ab illo, qui distributiones percipit; quia obligatio solvendæ pensionis est onus reale; onus autem reale, solvendum est ab eo qui rem habet: hinc onus solvendæ pensionis transit ad Capitulum, dum distributiones accrescunt ob absentiam Canonici, super cujus Canonicatu imposita fuerat pensio & singuli Canonici, quibus accreverunt distributiones Canonici absentis, habentis Canonicatum onere pensionis super distributionibus gravatum, tenentur ad pensionem proportionata distributionum perceptarum; modo Canonicus non perceperit tot distributiones, quæ sufficiant ad pensionem solvendam Idem dicendum est, dum beneficium onere pensionis gravatum unitum est (Capitulo. *ibid. n. 8. & seq.*)

91. Quando consuetudine vel statuto introductum est, ut omnes fructus, aut aliqua pars Capitulo solvatur primo anno, Capitulum non potest fructus exigere, nisi detracta pensione; quia fructus beneficii remanent hypothecæ subiecti pro solutione pensionis. *ibid. n. 12.*

92. Canonicus non tenetur ad priorem pensionem, postquam aliud beneficium per novam provisionem obtinuit: secus si retento primo titulo obtineat alia bona, vel priora bona in alia commutet. *ibid. num. 14.*

93. Successor in beneficio tenetur ad pensionem, si imposita esset super fructibus, siue super distributionibus; succedit enim in onera realia, ad quæ prior beneficiarius ratione beneficii tenebatur. *ibid. num. 15.*

94. Distributiones quotidianæ propriè sumptæ, quæ conferuntur iis qui absunt, si divinis officiis interessent, præcisa consuetudine in contrarium, debentur aliis Canonicis qui divinis officiis interfunt; modo re ipsa aliqui interfunt, & non omnes sua culpa absint: distributiones verò impropiè acceptæ, seu extraordinariæ, non debentur aliis assistentibus; sed Ecclesiæ, vel pio loco arbitrio ordinarii. *ibid. quest. 7. punct. 1. n. 1. & 2.*

95. Distributiones, quibus Canonicus in pœnam delicti à judicè privatur, tradendæ sunt fisco, juxta judicis voluntatem. *ibid. num. 3.*

Consuetudine induci potest ut distributiones absentium quæ interessentibus accrescerent, Ecclesiæ tribuantur. *ib. n. 4.*

96. Distributiones absentium non accrescunt iis qui ex legitima causa absunt, ob quam iura proprias distributiones concedunt, ut si absint ob infirmitatem, aut quia Ecclesia diruta est. *ibid. num. 6.*

97. Beneficiarius divinis officiis in Choro mancipatus, si divinis officiis non interfit, non potest distributiones percipere, & perceptas tenetur restituere, etiam ante ullam iudicis sententiam. Præterea Canonici Choro interessentes acquirunt distributiones absentium ab eo tempore, quo illi absunt ex causa, ob quam iura distributiones non concedunt. Ratio est, quia respectu absentium tunc temporis deficiat causa ob quam conferuntur distributiones, & reliqui Canonici ab eo tempore majorem præstant operam. *ibid. punct. 2. num. 2. & 5.*

98. Episcopus ferre potest legem, ob cujus transgressionem Canonicus privetur distributionibus ante iudicis sententiam. *ibid. num. 4.*

Divinatio.

Vide v. *Decalogus.*

1. Divinatio est prædictio seu prænuntiatio rerum occultarum, quæ humano modo cognosci non possunt, facta opere demonis. Divinatio fit tam per expressam, quam per tacitam demonis invocationem. Expressa contingit per apparitionem fictam in figuris, vel assumptis corporibus per signa apparentia in corporibus terrestribus; ut in ligno, ferro, lapide, per negromantiam, per exta animalium, per aera, ignem, aquam, & per somnia; quatenus homo per somnia à dæmone immissa divinare intendit, quibus non licet fidem adhibere; licet verò adhibere aliquam fidem iis quæ à Deo proficiuntur, aut à causa naturali quoad ea, quæ per ipsa cognosci possunt. *tom. 2. circa primum Decalogi præceptum disp. 3. quest. 5. punct. 2. n. 1. & seq.*

2. Contingit autem divinatio cum tacita dæmonis invocatione, quoties ad divinandum ea adhibentur, quæ talem virtutem non habent; ut fit, quando quis vult divinare per taxillos, per chartas, per numeros, aut per observationem
votis